

Sygn. akt V KK 402/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 lutego 2014 r.
sprawy **H. K.**
skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 23 sierpnia 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 15 maja 2013 r.

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. T.- C.-
Kancelaria Adwokacka w S. - kwotę 442,80 zł (słownie: czterysta
czterdzieści dwa złote i 80/100), w tym 23% VAT, tytułem zwrotu
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za sporządzenie i
wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 maja 2013 r. (sygn. akt ... 279/13) H. K. został uznany winnym czynów z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 284 § 1 k.k., za które

wymierzono mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 23 sierpnia 2013 r. (sygn. akt ... 438/13).

Od tego prawomocnego orzeczenia kasację na korzyść skazanego wniósł jego obrońca, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu naruszenie art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., tj. nienależytą obsadę sądu polegającą na tym, że w wydaniu wyroku Sądu I instancji uczestniczyła osoba nieuprawniona do orzekania, gdyż decyzję o przeniesieniu tegoż sędziego podpisał podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, a nie Minister osobiście.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i utrzymanego nim wyroku Sądu I instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zagadnienie poruszone w kasacji, tj. branie udziału w orzekaniu sędziego przeniesionego do danego sądu decyzją Ministra Sprawiedliwości w trybie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 427 j.t. ze zm., dalej zwanej u.s.p.) w związku z wejściem w życie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 października 2012 r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych (Dz. U. z 2012 r., poz. 1121) i z dnia 25 października 2012 r. w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych (Dz. U. z 2012 r. poz. 1223) była już na moment składania kasacji przedmiotem orzecznictwa Sądu Najwyższego.

Skarżący powołuje się na uchwałę składu siedmiu sędziów SN z dnia 17 lipca 2013 r. (III CZP 46/13, OSNC 2013 z. 12 poz. 135) argumentując, że w drodze analogii można odnieść jej rozstrzygnięcie także do postępowania karnego i tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 k.p.k. Natomiast podkreślić należy, że gdy chodzi o orzeczenia w sprawach karnych, w wyroku z dnia 16 października 2013 r. (III KK 280/13, *LEX nr 1378173*) Sąd Najwyższy wyraził

pogląd odmienny niż w powyższej uchwale, wskazując, że Minister Sprawiedliwości może posługiwać się w wydawaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na równorzędne stanowisko w innym sądzie swoimi zastępcami, co skutkuje brakiem wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Wobec tej dającej się zidentyfikować rozbieżności w orzecznictwie, w dniu 28 stycznia 2014 r. Sąd Najwyższy w pełnym składzie rozpoznał wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 12 listopada 2013 r. i wydał uchwałę w sprawie BSA-4110-4/13 następującej treści: „1. W wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 u.s.p. Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu. 2. Wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia” (OSNKW 2014, z.4). Zauważyć dalej należy, że zgodnie z treścią art. 61 § 6 ustawy o Sądzie Najwyższym uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego z chwilą ich podjęcia uzyskują moc zasad prawnych i w tym zakresie są wiążące dla innych składów tego Sądu.

Nie ulega zatem wątpliwości, że przytoczona uchwała pełnego składu Sądu Najwyższego dotyczy sytuacji będącej kanwą kasacji w niniejszej sprawie.

Zgodnie z jej treścią, wszystkie decyzje o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe, wydane, w oparciu o przepis art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 u.s.p., do dnia 28 stycznia 2014 r. przez sekretarza stanu, bądź podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, są skuteczne.

W konsekwencji, brak jest powodów do uznania, że orzeczenie wydane przez sąd z udziałem sędziego, którego dotyczyła taka decyzja o przeniesieniu na inne miejsce służbowe, wydana przed 28 stycznia 2014 r., jest – tylko z racji podpisania jej przez sekretarza stanu, bądź podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości – dotknięte bezwzględną przyczyną odwoławczą, wskazaną w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.

Z powyższych względów należało orzec, jak w sentencji.

